

Just. Skjøndt det paa Grund af stærk Forskjølelse er mig meget vanskeligt at tale, har jeg dog ønsket at ledsage dette Lovforslag med et Par anbefalende Bemærkninger. Allerede forinden den sidste uhyggelige Henrettelse fandt Sted, havde jeg fattet den Beslutning at søge at gjennemføre det Forslag, for hvilket jeg i sin Tid gjorde mig til Talsmand under Straffelovens Behandling, hvilket Forslag især skulde gaa ud paa at unddrage Offentligheden disse blodige Skuespil, som efter min Mening udøve en demoraliserende Indflydelse paa den. Samtidig fremkom der ogsaa andre Ytringer, som viste, at en lignende Stemning gjorde sig gjældende ogsaa udenfor dette Thing paa særdeles kompetente Steder, saa at den Forespørgsel, som jeg tillod mig at stille til den høitærede Minister om dette Spørgsmaal, ganske vist nærmest blev foranlediget ved den uhyggelige Henrettelse paa Sølvbjergshøj, men dog rimeligvis ogsaa vilde være fremkommen, selv om Henrettelsen ikke havde fundet Sted paa den Maade, som sket er. Jeg negter ikke, at i samme Dieblit, som Efterretningen om denne Begivenhed, der i saa høi Grad har rystet Folkets Humanitetsfølelse, kom mig for Dre, besluttede jeg mig til at udføre, hvad der hidtil kun havde været en gjørende Plan hos mig, idet jeg strax nedskrev en Forespørgsel til den høitærede Minister og indleverede den til den høitærede Formand. Der var imidlertid ikke hengaaet mange Dage, efterat det var blevet mig tilladt at stille Forespørgselen, førend det blev bebudet, at Ministeren vilde fremkomme med et Forslag gaaende i samme Retning, som jeg havde tænkt mig, hvilket Forslag jo nu foreligger, og man ihylber efter min Mening den høitærede Minister Tak, fordi han saa hurtigt har udarbejdet et Forslag, som efter min Mening i det Væsentlige er egnet til at blive ophøiet til Lov. Hvad saaledes den første Del af Forslaget, nemlig Brugen af Faldbøye, angaar, da tror jeg, at man, dels efter hvad der er passeret under Straffelovens Behandling i sin Tid, og dels efter de Ytringer, som nu ere faldne her i Salen idag, tør vente, at dette Forslag vil blive vedtaget, naagtet det ikke skal negtes, at heller ikke Faldbøgen er et absolut sikkert Middel. Man har Exempler paa, at ogsaa Faldbøgen har kunnet fejle ligesaa vel som Skarpretterens Dre, men man tør dog vel antage, at Faldbøgen vil virke sikkert i et saadant Tilfælde end en levende Mands Kræfter. Hvad derimod det andet Spørgsmaal angaar, nemlig Udelukkelsen af den fulde Offentlighed, da var det at forudsæ, at dette Spørgsmaal, som jo under Straffe-

lovens Behandling stødte paa en uovervindelig og meget stærk Modstand, ogsaa nu vilde efterlade nogen Tvivl hos forskjellige Medlemmer, navnlig hvad angaar den Maade, hvorpaa man skulde ordne den nødvendige officielle og den frivillige Deltagelse i Overværelsen af denne Handling. Det glæder mig imidlertid, at den sidste erede Taler, der i sin Tid var en saa afgjort Modstander af dette Forslag, nu er kommen til at se, at dette Forslag vistnok er det rette under de nuværende Omstændigheder. Jeg skal kun beklage, at man ikke, dengang Straffeloven var for, gik ind paa dette Forslag, thi saa vilde man rimeligvis have undgaaet det Skuespil, som blev opført paa Lolland. Det er sørgeligt, at det altid skal være saaledes, at det skal være nødvendigt, at Barnet drukner, førend Brønden kastes til. Dette er jo imidlertid Tilfældet næsten i alle Forhold, saa at man forsaavidt ikke kan beklage sig over, at det ogsaa er Tilfældet her. Hvad angaar Ordningen af den Deltagelse, som skal finde Sted ved Handlingen, da forekommer det mig, at den officielle Deltagelse, den Deltagelse, som er nødvendig fra Embedsvidners Side, ikke er saa vanskelig at ordne, som den høitærede Minister forleden antog. Den høitærede Minister har ikke troet, at det var rigtigt i Lovforslaget at bestemme, hvilke Embedsmænd der skulde være tilstede ved en saadan Handling, hvorefter han har indskrænket sig til at træffe Bestemmelse om, at Administrationen hver Gang bestemmer, hvem der skal være tilstede. Jeg for mit Vedkommende tror ikke, at dette er rigtigt; jeg tror, at det vil være nødvendigt i selve Loven at fastsætte, hvilke Embedsmænd der skulle være tilstede, og jeg tror ikke, at dette vil være uoverkommeligt, heller ikke i redaktionel Henseende. Navnlig tror jeg, at der er een Foranstaltning, som bør indføres, og som vil lette denne Sag meget væsentligt. Hidtil har det været Skif og Brug, at Forbryderen skulde henrettes i den Egn, hvor han havde begaaet Forbrydelsen. Jeg tror ikke, at der ligger noget Forstandigt til Grund deryp; vist er det ialtsald, at man ikke har Sikkerhed for, at Henrettelsen fuldbyrdes paa en for Staten værdig Maade, naar det sker i en Afrog af Landet, maasse under Auspicier af en Embedsmand, som ikke besidder den dertil fornødne Rouduite og administrative Dugtighed. Jeg tror ikke, at der er Noget til Hinder for, at Henrettelserne i dette lille Land alle foregaa paa eet Sted navnlig i Hovedstaden eller i dens Nærhed, f. Ex. i Fængslet paa Christianshavn. (Ovs: Det er et Kvindefængsel.) Ja, ja, saa kan man faae det indrettet paa et eller andet Sted i